

Ernst Gottlob Reimkasten

**Epistola Gratulatoria Ad Virvm Svmme Venerandvm Carolvm Henricvm Zachariæ
Circvli Parchimensis Syperintendentem Gravissimvm ... Sacro Mvnere L. Annos
Perfvnctvm**

Sverini: Typis Baerensprvngianis, [1776]

<https://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn189911923X>

Druck Freier Zugang

Mkl gen 2

38 35

Landesbibliothek
Mecklenburg-Vorpommern
Günther Uecker

[https://purl.uni-rostock.de
/rosdok/ppn189911923X/phys_0001](https://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn189911923X/phys_0001)

Mecklenburg
Vorpommern

Mbl gem 2 38 35

Mecklenburgische
Landesbibliothek
Stern

Landesbibliothek
Mecklenburg-Vorpommern
Günther Uecker

[https://purl.uni-rostock.de
/rosdok/ppn189911923X/phys_0003](https://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn189911923X/phys_0003)

Mecklenburg
Vorpommern

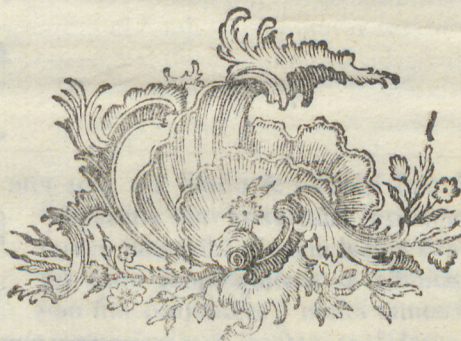

EPISTOLA GRATVLATORIA
AD
VIRVM SVMME VENERANDVM
CAROLVM HENRICVM
ZACHARIÆ

CIRCVLI PARCHIMENSIS SVPERINTENDENTEM
GRAVISSIMVM & ad St. GEORGII PASTOREM PRIMARIVM
PRÆSTANTISSIMVM

SACRO MVNERE L. ANNOS
PERFVNCTVM.

SVERINI,
TYPIS BAERENSPRVNGIANIS.

EPISTOLA GRATULATORIA

AD

VIRVM SVMMVM VENERANDVM

CAROLVM HENRICVM

SACHARIÆ

CIRCVLVS SACRILEGVS SVPERINTENDENTEM

GRAVISSIMVM & REVERENDISSIMVM PASTOREM PRIMARIVM

PRESTANTISSIMVM

SACRO MVNERE L. VNVS

PRÆSENTVM

A64-13444

Mecklenburgische
Landesbibliothek
Schwerin

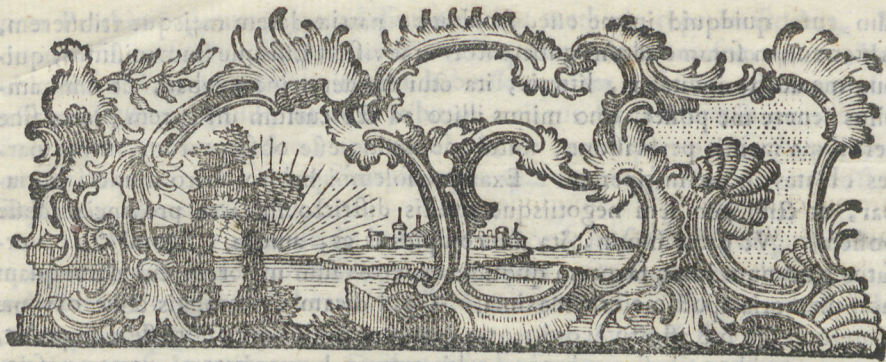
PC

SVPERINT.

TYPESETTING

Mkl gen 12
3835

VIR SUMME VENERANDE!

Inter eos, qui fausto & solemni hoc die Tibi sacra quinquagenaria sunt gratulaturi letitiamque publice significaturi, jure mihi aliquem locum deprecari videor. Licet enim propinquitatis & affinitatis vinculis Tecum non sim conjunctus; multa tamen sunt, quæ Tibi me devinctissimum Tuque memoriam mihi sanctam reddiderunt. Contigit enim, quod divina tribuo gratia, ut ante septem annos Tibi de facie ignotus ab aliisque commendatus a Te Parchimium evocarer. Aliter quidem mecum erat constitutum, quippe qui patriæ amore ductus, patris & consanguineorum amplexibus victus, amicorum patronorumque favore retentus quasi, totus in eo eram, ut illis mihi facerem satis omnemque in eo collocarem ope-

ram, ut, quidquid in me esset, facultatis, patriæ darem meisque tribuerem. Alter autem summo rerum gubernatori erat visum etnisque humanissimis, quibus me ad eum invitabas, litteris, ita etui desiderio incendebar, ut nihil amplius tenere me posset, quo minus illico ad eum cursum dirigerem, non sine certissima mentis persuasione, nutui me divino esse obsecuturum, si has partes oblatas in me suscipereim. Examine solemniter habito, sacro muneri initabar, ut tibi jam seni negotisque multis districto in sacra provincia adesse possem. Ut pater filium, ita me complexus es, amore. Domi etiam versatus paternum hunc favorem quotidie expertus sum majorem, cujus nunquam non memoria apud me erit maxima. Quid dicam de conjugis etiam optimæ materno erga me affectu? qui tantus erat, ut in filium major esse non posset, in qua, quid magis sim miratus probitatem an humanitatem, certe nescio. Hoc scio, me non delectatum sed incensum quoque esse hoc probitatis exemplo. Caterum meis ita semper inservivit commodis, ut mater jam mortua in illa mihi revixisse videretur. Sic igitur vestro auxilio, amore & consuetudine nitus, facile patriis carebam Laribus.

Plura, eaque non levia sunt enumeranda. Quemadmodum enim militem, sub ducis fortissimi signis juvat pugnasse, sic, si sub doctoris præstantissimi auspiciis sacrarum rerum deponas tyrocinia, juvabit. Institutione opus erit & hic divinarum rerum peritus docebit. Exemplis utendum & ille præbit. Monitis indigebis huncque habebis semper gravem temperatorem venerandumque moderatorem. Quod eo libentius illi dabis, cum te auctoritate, experientia & rerum humanarum juxta & divinarum scientia antecellat. Quæ si pondero, VIR SUMME REVERENDE, jure mihi gaudeo, cui, quod non semper nostræ conditionis hominibus solet, contigit, ut meas sub oculis tuis darem primitias etiamque liceret uri doctrina & præceptis atque, quod ad formandum verbi divini præconem multum facit, exemplo. Hac quanti semper aestimaverim, nemini non, quocum tunc temporis consuetudo & usus mihi intercessit, est notissimum, nec publice jamjam hæc prædicasse unquam poenitebit. Non enim is sum, (ita Tibi innotui, spero) qui vanitatis spe & novarum rerum studio atque amore captus an deceptus? coelestes venditare cupiat veritates illamque Christi & Apostolorum, quam tenuerunt docendo, derelinquere gestiat semitam, ut potius dies diem doceat, hac sola homines salvari viâ; cumque Tu horum strenue insistis vestigiis, nihil mihi, quam Tua premere vestigia erit antiquius & sanctius. Fieri non potuit, quin,

cum

cum Parchimi agerem, jucundissimos ex hac methodo ceperim fructus. Ita enim mihi persuasum semper habui certiorque crebris factus sum nuntiis, Parchimenses cives meam non irritam habuisse operam absentemque amore suo esse prosecutos, quod, ut mihi tribuam meisque facultatibus inanemque exinde captare velim gloriam, tantum abest, ut omnia potius adscribam divino auxilio atque clementiæ, quibus ad utilia quævis peragenda & vices nostras explendas idonei reddimur.

His igitur adminiculis instructo auctor & suator fuisti, ut provinciam, quam jam sustineo, in me susceperem & quot quantisque me abnuentem & reluctantem excitaveris ad eam capessendam argumentis, dici vix potest. Invitus plane migrabam locumque mutabam, cum amore Vestro & humanitate vincirer quasi & retinerer. Quibus non frui tantum licuit presenti, sed absentem quoque ornasti & prosecutus es. Cum enim prima in templo nostro vastissimo habita oratione sanguinem eructarem &, ne vires meas superaret hæc conditio, vererer atque Tibi significarem litteris, abdicandum mihi esse: tunc temporis consilii Tui gravitate, quo minus prapostere & inconsiderate agerem, sum impeditus. Quam enim litteræ Tuæ erant plenæ argumentis, quibus non dissuadebas tantum sed animum quoque confirmabas & erigebas atque bona omnia ominabaris. Non vana cecidit Tua spes, sed hunc in diem usque, quod tunc augurabaris, propitium expertus sum Dei auxilium, ita, ut valetudinis virium que majora semper ceperim incrementa. Quod reliquum est vitæ spatium bono commendo Deo, ut omnes meos secundet, fortunet atque ad nominis sui gloriam dirigat conatus. Te vero etiam ob hoc paterni consilii specimen multum amo & veneror salutisque meæ a Te esse posita fundamenta semper arbitrabor. Ingratæ certe esset mentis, hæc tanta Tua in me merita non commemorari publicumque eorum dari testimonium. Licet enim hujusmodi officium haud flagites meritorumque Tuorum laudibus facile careas; mihi tamen condonabis, si interno necessitatis sensu ductus felici hodierno die pro infinitis Tuis in me beneficiis infinitas agam habeamque gratias. Nulla dies, nullum ævum efficiet, ut pietatis sim immemor, Teque colere desinam; ita enim semper ratus sum, tantum nobis ipsis detrahi laudis, quantum, qui bene de nobis meriti sunt, demimus, atque id vel tacendo & intermittendo fieri posse, quis est, qui ignoret? Ut igitur Tua in me merita celebrando mihi ipsi consulam officiique gratissimum nomen exsolvam, hujus veniam Te summopere rogo & summa cum observantia abs Te peto.

Non uni alterique prodesse singulorumque inservire commodis, sed multis suam collocare operam & studium, ingenui est hominis. Ut sol enim quo quo versus suos emittit radios & cuncta luce sua lustrat complerque, sic plurimorum habet rationem, qui divinis humanisque instructus opibus sincero erga Deum hominesque flagrat amore. Talem Te quoque, VIR AMPLISSIME, semper præbuit omnibusque, quibuscum agis, ita innotuisti, ut hanc laudem detrectare nefas esset putandum. Haud vulgarem Tibi comparasti doctrinam, omni solidiorum studiorum genere es tinctus, sacras litteras calles ingenique dotibus vix cuiquam comparandus, nemini certe es secundus. Est hoc divinum aliquod munus, quo non licet frui omnibus, in flore ætatis æque ac senectute iis pollere. Quod cum largissime sit Tibi datum, semper in aliorum convertisti usum. Non in me solum, sed in multos exinde redundavit commodi plurimum. Sæpius Tuis ego delectatus sum sermonibus, qui nunquam sine sale erant utilitatisque in se habebant semper aliquid. Idem testantur, qui Te familiariter sunt usi. Quæ quanquam satis ampla & gravia sunt, majora tamen sunt commemoranda. Nihil enim est censendum, quod non ad æternitatem spectat omnemque perdidimus operam, nisi conatus nostros & studia ad sempiternitatem dirigamus. Id enim muneri nostri exigit ratio, ut assidua Evangelii prædicatione homines respiciant & ad Deum convertantur. Quantis enitendum est viribus, ne nostra culpa aliter res cadat, & quæ sermone extruxerimus, ne exemplo destruas, maximi res est momenti.

Gaudeo igitur gratulorque Tibi de re feliciter gesta & opera non frustra navata. Testis est Wernigeroda, quæ Te fidelissimum habuit verbi divini ministrum laborumque Tuorum plenissimam fecit messem. Tum in aula Serenissimæ Principis Augustæ concionatoris aulici provinciam gerens non minorem cepisti fructum, qua beate defunctæ amplissimum Parchimensis primarii pastoratus campum coluisti, nec littus arasti. ut videlicet quisque videre potest, cujus e re est, divinas circumspicere res & cui regni Jesu amplificatio est curæ cordique. Nominis Tui fama peragravit orbem terrarum, eruditis non minus, quam indoctis, notissima, quos scriptorum Tuorum præstantia vel erudivisti vel ad probitatis studium excitasti. Eundem ex Te fructum percipiunt, qui Diocesi Tux subjecti sunt verbi divini ministri, quorum rebus maxime studes quosque paterno amore, consilio & studio juvas. Rebus sic se habentibus Principi nostro clementissime regnanti es probatus Celsissimi-
que

que Regininis & Superiorum habes favorem. Atque is recte semper iis habitus est honos, qui recte munere fungendo omnem consumserunt ætatem,

Ad honores publicos varia acceperunt domestica gaudia. Liberos procreasti, paterno nomine non indignos. Natu major, orbis litterarii decus, quem honoris causa nomino, regi Daniæ a consiliis sacris, sui expectationem & spem non est frustratus. Summa cum laude Halæ, Sedini, Butzovii, Gottingæ humaniora, ut ajunt, & sacra docuit ac jam Academia, quæ Kilonii floret, exquisitissimum illum habet Theologiæ doctorem. Natu minor, Parchimensium & Dammensium Pastor dignissimus, cujus memoriam propter multorum annorum consuetudinem apud me colo, Tibi aliisque multis probatus est modis. Is certe est, quem semper amavi & amare pergam ob ingenii præclaras dotes fidelemque in me animum. Filiarum cuique sua quoque laus est, qua supersedere hoc loco facile possum. Nepotum ex his Tuis liberis Tibi procreatus est avo haud exiguus numerus, quos supremum numen salvos esse & florere jubeat. Nemo autem tam rerum est ignarus, qui in hac fragilitate & rerum vicissitudine absolutissimam querere fortunam omnique sollicitudinis genere liber esse velit. Nulla enim ætas, nulla conditio, nulla in summo rerum fastigio collocata fors commune effugere potest naufragium. Fluctibus circumagimur omnes. Sic Te quoque varii exercuerunt casus per omnem vitam, quos non tulisti tantum, sed vicisti quoque divino nistis auxilio. Quemadmodum igitur nauta tempestatibus & fluctibus conquassatam navim naufragioque ereptam summo cum gaudio, laboribus exantlatis, in tutos deducit locos; sic Tu multis tempestatibus actus, variis casibus confictatus multisque periculis ereptus jam gaudendi plurimum gratiasque agendi summo rerum arbitro habes atque congeris materiam,

Nihil igitur restat, nisi, ut vota de Te & Tua salute faciam. Faxit igitur Deus ter O. M., ut felix faustusque sit Tibi hic dies animique gaudiis abundet. Quod reliquum est vitæ spatium, (longum autem esse summum numen jubeat,) largissima sua & exoptatissima gratia benignissime secundet, corporis & animæ vires conservet augeatque & omni prosperitatis genere Te cumulet. Conjugis Tuæ, matronæ laudatæ, vitam Tibi conservet & in ea conservanda gaudii atque votorum Tibi addat cumulum. Floreant res Tuæ, vigeat ætas Tua, crescat posteritas Tua. Id quoque Deum rogo, ut per Te ecclesiam Christi salvam esse & in dies, majora ut capiat augmenta, velit, cujus pro.

propugnaculum Te posuit utque res Megapolitanas juvare & ornare longa an-
norum serie contingat Tibi atque nobis, nec prius ad coelestes abeas sedes, do-
nec omnibus feliciter & ex voto peractis rebus Tui ipsius voti compotem Deus
Te fecerit.

Id denique maximopere abs Te peto, ut mihi bene semper cupias,
Tuo favore bees & quam expertam animi Tui benevolentiam habui conserves
ejusque ut nova quasi affulgeat lax facias, quod, ne in ingratum fecisse ope-
ramque Tuam in impio collocasse videaris, summo studio enitar. Quo enim
semper me amore habuisti obstrictum beneficiisque in me collatis emancipa-
tum, ita in posterum semper contendam, ut habear & sim.

NOMINIS TUI

Suerini

a. d. X. Novembrio

MDCCLXXVI.

observantissimus cultor

E. G. Reimkasten,

ad templum Suerini Cathedrale

Concionator.

cum Parchimi agerem, jucundissimos ex hac methodo ceperim fructus. Ita enim mihi persuasum semper habui certiorque crebris factus sum nuntiis, Parchimenses cives meam non irritam habuisse operam absentemque amor esse prosecutos, quod, ut mihi tribuam meisque facultatibus inanem inde captare velim gloriam, tantum abest, ut omnia potius adscribam auxilio atque clementiæ, quibus ad utilia quævis peragenda & explendas idonei reddimur.

His igitur adminiculis instructo auctor & suavorum quam jam sustineo, in me suscipere & quot quantis reluctantem excitaveris ad eam capessendam argumentis invitatus plane migrabam locumque mutabam, cum a te invitatus vincirer quasi & retinerer. Quibus non frui tamen, sed absentem quoque ornasti & prosecutus es. Cuius in exemplo nostro vastissimo habita oratione sanguinem crucis meas superaret hac conditio, vereretur atque Tibi significandum mihi esse: tunc temporis consilii Tui gravitate, agerem, sum impeditus. Quam quibus non dissuadebas tantum atque bona omnia ominabaribus usque, quod tunc augurabatur, est vita spatium bonum, ut omnes meos secundet, fortunet atque ad nominis incrementa. Quod reliquum consilii specimen, Te vero etiam ob hoc paterni fundamenta semper grata certe esset mentis, hac tanta Tua in me merita non cumque eorum dari testimonium. Licet enim hujusmodi magis meritorumque Tuorum laudibus facile careas, si interno necessitatis sensu ductus felici honorabis, si Tuis in me beneficiis infinitas agam habeamque gratias nullum avum efficit, ut pietatis sum immemor, Teque ita enim semper ratus sum, tantum nobis ipsis detrahi laudem, qui bene de nobis meriti sunt, demimus, atque id vel tacente mittendo fieri posse, quis est, qui ignoret? Ut igitur Tua in celebrando mihi ipsi consulam officii gratissimum nomen exopto, huius veniam Te summo opere rogo & summa cum observantia abspero.